

“WE HEBBEN EERST WEKENLANG ZELF ALLE CREMES EN ZALFJES UITGEPROBEERD”

Henk Visser en Marike Oosterheert verzorgen vermoeide wandelaars op weg naar Santiago de Compostela. En voelen zich ook een beetje pelgrim.

Henk: “We zijn allebei gek op Spanje. Niet op de Costa’s, maar op het binnenland, het echte Spanje.” Henk is kinesio- loog, hij vermindert lichamelijke klachten door energieblokkades weg te halen. Daarbij gebruikt hij drukpunten op het lichaam. Dit doet hij thuis in zijn eigen praktijk in het Groningse Haren en, vorig jaar voor het eerst, in Noordwest-Spanje. Marike geeft voetmassage en Therapeutic Touch: ze brengt het energieveld van degene die ze behandelt in balans door er met haar handen langs te strijken. Henk en Marike haasten zich uit te leggen dat er niks zweverigs aan is. “Zowel kinesio loog als Therapeutic Touchbehandelaar word je door er een opleiding voor te volgen”, zegt Henk. “We hebben gewoon een vak geleerd.”

22 jaar oude camper
Toen Marike en Henk vakantieplannen maakten, deden ze dat net zo praktisch. Duidelijk was dat ze naar Spanje wilden.

Aan dat land zijn ze verknocht en Henk zit al jaren op Spaanse les. Een ‘gewone’ vakantie is eigenlijk niet aan de orde geweest. Wat Henk en Marike doen, moet zin hebben. ‘Praktische spiritualiteit’, noemt Henk dat. Marike: “En we wilden ook graag wat langer in Spanje blijven. Ik wilde wel eens zien of we het land dan

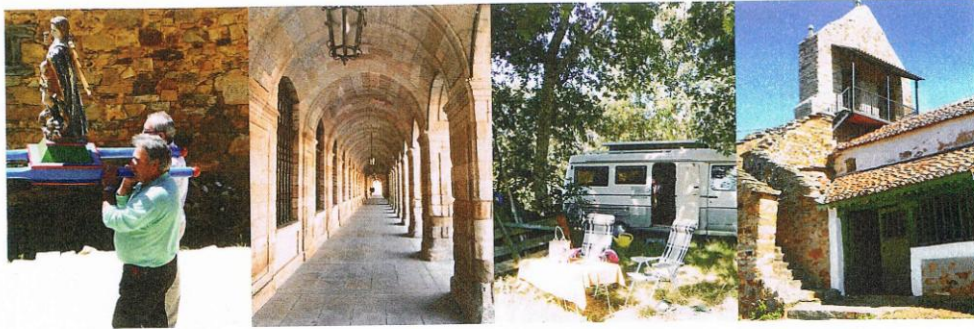
te kopen en die vol te laden met materialen die ze voor een groot deel van de sponsors kregen die ze hadden gewonnen voor hun onderneming. “We hebben wekenlang allerlei crèmes, lotions en zalfjes uitgeprobeerd”, vertelt Marike. “Uiteraard natuurlijke producten waar we achter staan.”

“WE KREGEN PECH MET DE CAMPER EN DE NACHTEN WAREN ZÓ KOUD. MAAR WAT ER OOK GEBEURT, HET KOMT GOED”

nog steeds zo leuk zouden vinden.” Al hun wensen en ideeën kwamen samen in de oude bedevaartroute Camino de Santiago. Al meer dan duizend jaar lopen pelgrims uit alle delen van de wereld vanaf verschillende plaatsen naar de bedevaartplaats Santiago de Compostela. Marike en Henk bereidden hun tocht voor door een camper van 22 jaar oud

Stopcontact gezocht

In Spanje sloegen ze hun kamp op bij het Spaanse gehucht La Maluenga, op het verlaten terrein van een oude finca, een boerderij. Er was geen water of elektriciteit en ook een wc ontbrak. Écht kamperen, noemen ze het. “Elke dag liepen we met een kruiwagen met een jerrycan erop naar het dichtstbijzijnde waterpunt in het dorp”, vertelt

“We zetten onze oude camper op een paradijselijke plek in de schaduw van de bomen. Hier is échte stilte”

Henk. Ze leerden de mensen in het dorp kennen. Een markante persoon is Jesús, el presidente, de gekozen burgemeester van het dorp. Met hem voerden ze diepgaande gesprekken.

Ze installeerden zich op hun nieuwe, paradijselijke plek. De oude camper stond in de schaduw van een paar bomen met weids uitzicht op het dal. Er heerste echte stilte.

Even slikken

“Als we dwars door het dal wandelden, ongeveer drie kwartier, kwamen we bij een herberg die eigendom is van een Engelse broederschap”, vertelt Henk. “Daar kregen de pelgrims een slaapplek voor de nacht in ruil voor een donativo, een vrijwillige bijdrage.” Een groepje hospitaleros, vrijwilligers uit verschillende landen, runt de herberg. Ze houden de keuken en de slaappalen schoon, schrijven de namen van de pelgrims in een boek en stempelen hun credencial, het pelgrimspaspoort. Na twee weken vertrekken de hospitaleros en komt er een nieuwe groep. Henk en Marike zetten bij de poort van de herberg een schoolbord waarop ze hun diensten aanboden. “We mochten geen bijdrage vragen”, vertelt Marike.

“Dat paste niet in de ideologie van de broederschap. We moesten wel even slikken, want we hadden natuurlijk onkosten gemaakt en hoopten die voor een deel terug te verdienen. Dat we ervoor kozen toch aan de slag te gaan, gaf een gevoel van vrijheid en rijkdom. Eerder waren we onderweg met de camper gestrand met pech. En de nachten bleken zo koud dat we een extra slaapzak moesten aanschaffen. Langzamerhand beseften we: wat er ook gebeurt, het komt wel goed.”

Over toppen en door dalen

Eigenlijk is dit hetzelfde proces dat de pelgrims doormaken. De tocht kost velen bloed, zweet en tranen maar

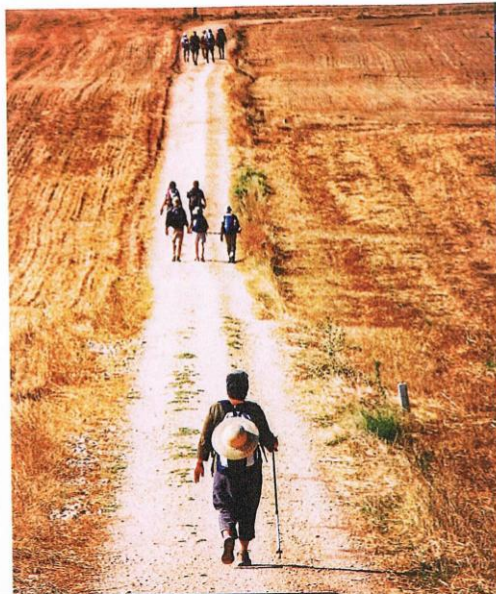
bedevaartgangers, vrijwel geen mens tegenkomt. De pelgrims trotseren regen, kou, droogte, hitte en hun eigen beperkingen. “Ze moeten niet alleen figuurlijk maar ook letterlijk ‘loslaten’”, zegt Marike. “Je kunt op zo’n tocht gewoon niet alles meenemen wat je wilt. Dat is te zwaar.”

De mensen die ze ontmoetten, hadden veel verschillende nationaliteiten. Vooral in juli en augustus waren er veel jongeren. In de binnentuin van de herberg behandelden Marike en Henk een Nederlandse vrouw die maar liefst drieduizend kilometer had gelopen, een Frans gezin met vier kleine kinderen dat zo’n driehonderd kilometer van de tocht liep, en vele anderen. “De ont-

“VÓÓR ONZE REIS MAAKTE IK ME ELKE MORGEN OP. NU WEEET IK: HET GAAT OM DE BINNENKANT”

levert bewustwording, inzicht en zelfkennis op. Wie de pelgrimstocht loopt, gaat over toppen en door dalen. Want de camino, de weg, leidt dwars door de Pyreneeën. Over hoogvlaktes waar het bloedheer kan zijn, door uitgestrekte gebieden waar je, behalve andere

beringen brachten de pelgrims dichter bij hun kern”, zegt Marike. “Ik voelde hetzelfde. Vóór onze reis maakte ik me elke ochtend op, omdat ik vond dat het moet. Nu had ik wel wat beters te doen en drong tot me door dat het gaat om de binnenkant.” ☺

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Volgens een legende zou het graf van de apostel Jakobus, een van de discipelen van Jezus, zich hier bevinden.

De tocht
is zwaar,
maar dat
brengt de
pelgrims wel
dichter bij
hun kern

